

Abraham Hans
DE VLAAMSE BOSKEREL

IV. THEOPHIEL, DE BELAGER

Enige maanden waren voorbij gegaan en het was weer december, maar de wintervorst liet nog op zich wachten en de boeren hoopten dagelijks, dat het weer omslaan zou, want nu regende het weken achtereen. De kale velden lagen daar zo nattig en verlaten, het bos geleek op sommige plaatsen een modderpoel, geheel de streek was somber. Doch het trotse kasteel scheen nu nog indrukwekkender, nog vreesaanjagender dan wanneer het weelderig park het gedeeltelijk verborg en met een groene mantel omhulde.

't Was laat in de namiddag en de korte, donkere dag ging reeds over in de droefgeestige avond, toen Thilde Verdonk zich van het dorp langs de zoom van het bos huiswaarts spoedde. In de hoge bomen krijsten akelig de zwarte kraaien, de enige levende wezens, die de stilte verstoorden. Thilde kwam van dokter Vermeire, want haar vader was ziek. De stoere, kloeke boskerel, die nimmer ziek was geweest, lag nu uren achtereen op zijn leger van mos. Niet enkel 's nachts, maar ook overdag, als het woud hem lokte. Dikwijls moest zijn dochter het venster openzetten, want Toon wilde toch de boslucht opsnuiven, moest de bomen zien, die nu kaal stonden, en hun naakte reuzenarmen wanhopig uitstrekten. Verdonk had gespot met Vermeires vermaningen en geweigerd te luisteren naar goede raad. Nu kwam de terugwerking, nu rilde hij soms van de koorts, gevoelde hij zich erbarmelijk zwak, en slikte hij poeders en drankjes, in de hoop zijn oude krachten terug te winnen.

Thilde had deze avond nieuwe geneesmiddelen gehaald en haastte zich om thuis te zijn, want zij wist dat haar vader node alleen was.

Eensklaps bleef ze verschrikt staan. Ze zag een man naderen die ze vreesde.

— Dag Thilde, zei hij vriendelijk. Mag ik een eindje meegaan?

De spreker droeg het olijfkleurige uniform van de boswachters van het kasteel. Thilde kende hem wel, het was Theophiel.

— Ik wil alleen naar huis gaan! zei het meisje kortweg. 'k Heb uw gezelschap niet nodig!

— Waarom zo boos, Thilde? Ik ben blij als ik u eens spreken kan,

maar ge zijt schuwer dan een haas. Ge leeft als een kluizenaarster, ge leidt zo een droevig leven.

Aldus sprekend had de boswachter haar de weg versperd. Thilde wilde terzijde stappen, maar haar voet zakte in het slijk en Theophiel greep haar vlug bij de arm, zeggend:

— Voorzichtig, voorzichtig, 't land is als een moeras!

— Laat mij los! riep Thilde boos.

— Wat zijt ge onvriendelijk! Thilde, ge denkt toch niet, dat ik met u spot? Welnu, meisje, luister, we zijn hier alleen en niemand kan het horen. Thilde, ik zou u altijd willen helpen zoals ik nu doe, ik zie u gaarne...

— Zwijg en laat me los! kreet ze verontwaardigd. Ik heb met u niets te maken, ik wil met u niets te maken hebben.

— Zo fier? Of denkt ge nog aan de jonker? vroeg de boswachter spottend. Ge weet toch wel of weet ge het niet? 't Was toch te verwachten! Een jonker ziet wel eens vriendelijk naar een volksmeisje. Hij kust ze ook wel eens. Maar trouwt haar niet! Ge weet toch wel, dat Eduard verloofd is met een rijke adellijke jonkvrouw? Het meisje werd bleek en riep heftig:

— Leugenaar!

— Lieg ik? Morgen gaat de familie van het kasteel naar ginder om het verlovingsfeest te vieren. Met Kerstmis komt de toekomstige bruid naar hier, men maakt haar kamers al gereed.

't Speet Thilde reeds, dat ze haar ontsteltenis had laten blijken.

— Zult ge me nu laten gaan? vroeg ze heftig.

— Wees toch verstandig, hernam de jongeman. Ik zie u graag waarom verstoot ge mij? Kan ik nu niet gelukkig maken? We zullen in een net huisje wonen en verzekerd zijn van ons brood.

En met grijnzend wezen stond hij voor het verontwaardigd meisje, dat snel om zich heen blikte, hopen een helper te ontwaren. Maar het land lag er eenzaam en verlaten, en de avond daalde.

— O! Wat zijt ge laf, wat zijt ge ellendig laf! kreet ze. Gij zijt een lage kerel. Gij spreekt mij van liefde en misleidt die onnozele Zoete.

— Zoete, Zoete, herhaalde Theophiel boos. Wat komt men mij altijd de naam van die domme deerne noemen! Ha, gij veracht mij. Maar ik wil niet dat ge me veracht, en de lafaard greep het meisje en trok haar tot zich. Thilde staarde in zijn ogen en was bevreesd om de boze hartstocht die er uit sprak. Ze voelde de druk van een mond, een kus, een plotseling rees er in haar een nieuwe kracht. Zij rukte zich los, sloeg de aanrander in het gelaat, zo dat hij ontsteld terzijde week. Dan snelde ze weg, in wilde vaart, uitbarstend in zenuwachtig snikken.

De boswachter vervolgde haar niet, maar toch bleef Thilde slechts staan, toen ze veilig de hut bereikte. Zij weende, maar kalm wilde ze voor haar zieke vader verschijnen om hem te kunnen verzwijgen, wat hem wellicht naar buiten zou gejaagd hebben om de smaad, zijn kind aangegaan, te wreken.

En eensklaps voelde ze nog een heviger smart. Door die brutale ontmoeting met haar belager, had ze aan het vreselijk nieuws niet gedacht, maar nu schokt het haar geweldig. Eduard was verloofd, had haar verstoten om een adellijke jonkvrouw.

— Neen, neen! stormde het in haar gemoed. Theophiel liegt, hij lastert! maar altijd weer kwam de twijfel en Thilde dacht aan het laatste gesprek van haar vader met de jonker, aan zijn toespeling op een mogelijke verandering van gedachte, berouw over zijn eerste keuze, gehoorzaamheid aan zijn vader.

Het meisje dwong zich tot kalmte en stapte binnen, ze trachtte bedaard en heel gewoon te verschijnen. Haar vader moest rustig blijven.

Verdonk had de lamp aangestoken.

De stroper was geheel veranderd. Zijn wangen waren ingevallen en hun bleekheid stak akelig af bij de ruig behaarde bovenlip en de stoppelbaard; onder de fletse ogen lagen grote kringen. Niet alleen de stomp, maar ook de rechterarm scheen machteloos langs het kloeke lijf te hangen. Ja, de boskerel was ziek. Meer nog dan de ingevallen, bleke wangen, dan de kringen onder de ogen, getuigde daarvan de droeve, weemoedige trek van zijn gelaat.

— Thilde, ge hebt geschreid? zei Verdonk. Hebt ge daarom geschreid, kind? Hebt ge het ook gehoord? Natuurlijk, ze moesten het u gauw vertellen!

— Vader, is er dan bezoek geweest?

— Ja, kind. Zoete. Toria liet dit flesje brengen. De arme sloor wil ook iets doen voor me. Dat drankje zal me genezen, liet ze zeggen. Ik moet het vocht niet innemen maar er kruisjes mee maken over mijn borst, mijn buik, mijn armen en benen. Als ik goed verstaan heb, want veel luisterde ik niet naar Zoete, die ik eens uithoren wilde over haar omgang met de hulpboswachter. In plaats van op mijn vragen te antwoorden, vertelde ze gejaagd dat mijnheer Eduard verloofd is met een rijke, adellijke dame.

— Maar ik geloof het niet, vader! riep het jonge meisje harts-tochtelijk.

— Ik wel, kind. Ja, ik geloof het, en het is beter zo. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Eduard veinsde niet, toen hij hier over zijn liefde sprak, hij meende

het, maar hij is ginder in adellijke kringen gekomen en heeft er deftige juffrouwen ontmoet. Het is voor hem veel gemakkelijker en veiliger zo een jonkvrouw te huwen dan de dochter van een boskerel. Thilde, waarlijk 't is het beste alzo. Wees niet verdrietig, vergeet hem, hij kon u niet gelukkig maken. Hij zou u misschien getrouwd hebben, maar hij had er later berouw over gevoeld, om de breuk met zijn ouders, met de gehele adel, om het verlies van fortuin ook. En welk zou dan uw lot geweest zijn?

— Vader, ik kan het toch niet geloven, ik kan niet. Eduard zal dat niet doen! hernam het meisje op heftige toon.

De stroper ontstak zijn pijp en zette zich bij het haardvuur. Thilde verrichtte zwiingend enige huiselijke bezigheden.

Men klopte en een man van het kasteel reikte het meisje een brief over en ging heen.

— Een brief van de baron, Thilde? vroeg Verdonk. Hijzelf kon niet lezen en zijn dochter verbrak dus de omslag en las heel traag:

«Mijnheer Eduard is verloofd en als Thilde Verdonk zich eerbaar gedragen wil, moet ze alles wat gebeurd is vergeten».

De brief was niet ondertekend.

Verdonk spuwde driftig in het vuur en zei dan:

— Die loeder. Die vervloekte loeder! Weer doet hij of wij zijn zoon hier lokten, en dat zal hij uitstrooien ook. Och, waarom ben ik ziek! Dat klonk als een bange klacht en de stroper schudde zijn breed lijf, als kon hij zo zijn ziekte van zich weren. En dan boog hij het gelaat, weende en herhaalde voortdurend:

— Waarom ben ik ziek! Och, was het maar anders; die loeder, die ellendige, vervloekte loeder!

Thilde boog zich over haar vader en zei bemoedigend:

— Treur niet, vader! Gij zult weer beter worden, en ik blijf bij u. We blijven samen. Ja, we zullen alles vergeten!

Ze beloofde het, het zo zeer geschokte jonge meisje, maar later, op haar zolderkamer, mocht ze wenen over het verlies van haar beminde.

De dag bracht weer hoop en zij kon aan Eduards ontrouw niet geloven. In de voormiddag kwam echter dokter Vermeire haar vader bezoeken en hij vertelde, dat de baron en de barones weggereden waren, om het verlovingsfeest van hun tweede zoon bij te wonen.

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

ABRAHAM HANS

DE VLAAMSE BOSKEREL

volksroman bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM